

Arrest

nr. 202 817 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam "*en, in ondergeschikte orde, wettig vertegenwoordigd door zijn zus, mevrouw X*", op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 augustus 2016, bij de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf om zijn zus die in België erkend is als vluchteling te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 november 2017 een beslissing tot weigering van de afgifte van het in punt 1.1. bedoelde visum. Deze beslissing, die verzoeker op 27 november 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

(...) Commentaar: Aangezien betrokkene zich wenst te vestigen bij zijn oudere zus, [O.D.A.], kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en hij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen. De authenticiteit van uw geboortakte opgesteld door de lokale overheid te Mogadishu dd. 21.05.2003, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district Buloburde waarin geattesteerd wordt dat uw vader, [O.D.W.] op datum van 01.02.2005 en uw moeder, [H.O.M.], op datum van 18.06.2003 gestorven zijn, kan immers niet geverifieerd worden, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. Tevens legt betrokkene geen bewijs neer dat het ouderlijke voogdijerschap over hem na de dood van zijn ouders op zijn zus, [O.D.A.], werd overgedragen. Eveneens toont betrokkene niet aan dat hij geïsoleerd zou leven en geen familieleden meer zou hebben die voor hem kunnen zorgen. Zo legt betrokkene geen bewijzen voor dat er geen biologische familieleden/verwanten van hem meer in leven zijn. Daarnaast verklaarde zijn zus, [O.D.A.], dd. 13.11.2015 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene bij haar schoonouders verbleef in zijn geboortedorp te Somalië, hetgeen afbreuk doet aan de bewering dat betrokkene geïsoleerd zou leven. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat zijn oudere zus zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt, Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verwerende partij weigert om verzoeker een humanitair visum toe te kennen. De redenen die hiervoor worden aangehaald in de bestreden beslissing zijn echter om verschillende redenen problematisch.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen recht heeft op een visum gezinshereniging met zijn zus op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Voorts meent verwerende partij dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Deze stelling wordt gebaseerd op enerzijds het feit dat verzoeker niet bewijst financieel afhankelijk te zijn van zijn zus, en anderzijds dat hij niet het bewijs levert geïsoleerd te leven en geen andere verwanten meer te hebben die de zorg voor hem zouden kunnen opnemen.

2.1. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor

hem kunnen opkomen. Zij baseert haar beslissing op het feit dat zij de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en overlijdensaktes niet kan verifiëren, dat er geen 'overdracht van het ouderlijke voogdijschap' werd voorgelegd, en dat er geen bewijzen werden voorgelegd dat er geen biologische familieleden van hem meer in leven zijn.

2.1.1. Somalische documenten

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert werd door verzoeker wel degelijk het bewijs geleverd dat hij niet kan terugvallen op andere familieleden dan zijn ouders zus en diens gezin.

Verzoeker legde zijn geboorteakte voor en de overlijdensakte van zijn ouders om te staven dat hij al voor zolang hij zich kan herinneren werd opgevoed door zijn zus, en over geen andere familieleden beschikt die hem zouden kunnen opvangen.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat de documenten die hij voorlegt niet gelegaliseerd zijn, en bijgevolg niet kunnen dienen als bewijs om aan te tonen dat hij volledig geïsoleerd leeft en enkel kan terugvallen op zijn oudere zus.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zelf ernstige vraagtekens plaatst bij de beschikbaarheid van Somalische documenten. In haar COI Focus van 9 september 2016, actueel nog steeds gebruikt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen voor de beoordeling van Somalische asielaanvragen, staat duidelijk het volgende te lezen :

'Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft in een analyse van officiële Somalische documenten dat hoewel de Amerikaanse regering sinds 17 januari 2013 de Somalische regering officieel erkent, er nog steeds geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van de burgerlijke stand af te leveren. Het

Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft in haar Ambtsbericht van maart 2016 dat dit nog steeds het geval is. Wel werd in december 201 in Mogadishu het National ID Card Processing Centre geopend, dat ook geboortebewijzen verstrekt (zie hoofdstuk 3).

[...] Geboorteaktes, huwelijksaktes, echtscheidingsaktes en overlijdensaktes zijn volgens informatie van het Amerikaanse ministerie niet beschikbaar. Tijdens een fact finding missie in april-mei 2013 verklaarden UNHCR en ook een gesprekspartner van de NGO Human Peace and Human Rights Centre aan Danish Immigration Service en aan Landinfo dat er nog steeds geen overheidsstelsel bestond voor de registratie van geboortes, huwelijken en overlijdens.

[...] Een andere gesprekspartner, Hakan Bilgin, country director voor Somalië van International Medical Corps (IMC), zegt dat je aan documenten kan geraken als je de juiste kanalen kent. De District Commissioners leveren soms documenten af op basis van hun kennis, maar dit zijn volgens Hakan Bilgin geen officiële documenten. In 2016 is er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië, aldus het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken.

[...] Landinfo wees er in 2009 al op dat er voor het overgrote deel van het territorium geen centrale administratie aanwezig is." (COI Focus SOMALIË, Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten, 9 september 2016)

Uit deze informatie blijkt bijgevolg dat slechts één centrale instantie in Mogadishu in staat is om bepaalde akten van de burgerlijke stand (zoals een huwelijksakte of overlijdensakte) af te leveren, waartoe verzoeker zich ook wendde.

Een bewijs van de 'overdracht van de ouderlijke voogdijschap', zoals verwerende partij lijkt te verwachten, is echter al helemaal onmogelijk te verkrijgen.

Verwerende partij erkent bovendien zelf dat het onmogelijk is Somalische documenten te legaliseren. Via de zoekfunctie van de FOD Buitenlandse Zaken wordt namelijk in zeer duidelijke bewoordingen gesteld dat Somalische documenten niet gelegaliseerd kunnen worden (stukken 3-4).

Zowel de Belgische ambassade te Addis Abeba, Ethiopië, als de Belgische ambassade te Nairobi, Kenia (bevoegd voor reguliere visumaanvragen voor Somalische staatsburgers) melden tevens enkel legalisaties van respectievelijk Ethiopische of Keniaanse documenten uit te voeren (stukken 5-6). Verzoeker kan bijgevolg nergens terecht voor de legalisatie van zijn documenten.

Gelet op al het voorgaande is het bijzonder onredelijk van verwerende partij om verzoeker te verplichten de documenten die hij heeft verkregen van de enige administratie die in het land die (bepaalde) documenten überhaupt kan afleveren, te laten legaliseren. Zij erkent namelijk zelf dat dit absoluut niet kan en verwacht op die manier van hem het onmogelijke.

Het getuigt dan ook van bijzonder slechte wil van verweerster om louter op basis hiervan te besluiten dat niet voldoende werd aangetoond dat verzoeker over geen andere familieleden meer beschikt om hem op te vangen.

Artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt namelijk :

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet

van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. "

In dezelfde lijn stelt artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet:

" Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. "

Zelfs indien de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd zijn maken zij minstens een begin van bewijs uit. Daarnaast had verwerende partij zich, naar analogie met de getrapte bewijsvoering uit artikel 12bis §6 Vw., moeten baseren op alle andere nuttige informatie waardoor verzoekers precare positie wordt gestaafd.

Zo had verwerende partij onder meer rekening moeten houden met de verklaringen die verzoekers zus heeft afgelegd in het kader van haar asielpcedure. Verzoekers zus werd door de Belgische autoriteiten als vluchteling erkend, wat betekent dat er geloof werd gehecht aan haar verklaringen en familiale toestand.

Verzoekers zus verklaarde over deze familiale toestand (stuk 7):

- Dat haar ouders beiden een natuurlijke dood zijn gestorven in 2003, respectievelijk 2005 (p.4)
- Dat zij sindsdien voor zichzelf zorgde door inkomsten van hun landbouw en vee, en later na de hongersnood door Khat te verkopen (p.5)
- Dat haar echtgenoot ten tijde van de asielaanvraag ondergedoken leefde in Beledweyn, (p.15, 38-39)
- Dat haar kinderen tijdelijk in Halgan leefden bij haar schoonouders (p.40)

Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekers zus het volgende over haar familie in Somalië (stuk 8):

- Dat haar beide ouders zijn gestorven (vraag 13 A)
- Dat ze sinds 1 juli 2007 religieus gehuwd is met [A.A.A.], die op dat ogenblik in Beledweyne verbleef (vraag 15A)
- Dat haar schoonouders op het ogenblik van de aanvraag nog steeds woonachtig waren in Halgan (vraag 15 A)
- Dat zij twee kinderen heeft: [Y.] [...] en [Y.] [...], die beiden in Halgan bij haar schoonouders verblijven (vraag 16)
- Dat zij een jonger broertje [S.] heeft [...], die ook bij haar schoonouders in Halan verblijft, samen met de rest van het gezin (vraag 17)

Noch de visumaanvragen, noch de voorgelegde documenten betwisten de inhoud van deze verklaringen. Er is werkelijk geen enkele reden voorhanden om te twijfelen aan de waarachtigheid ervan, zoals ook terecht door het CGVS werd beoordeeld.

Mochten er toch bepaalde twijfels zijn omtrent de gezinsband tussen verzoeker en zijn zus had verwerende partij hen steeds kunnen uitnodigen om bijkomende verklaringen af te leggen, quod non.

2.1.2. Andere familieleden

Zoals supra aangetoond blijkt overduidelijk uit alle elementen in het dossier dat verzoeker reeds sedert zijn één jaar deel uitmaakt van het gezin van zijn oudere zus. Zijn beide ouders zijn al zeer lang overleden, waarna hij door zijn zus werd grootgebracht. Hij heeft steeds hetzelfde parcours gevolgd als de biologische kinderen van zijn zus. Verzoeker ging namelijk na het vertrek van zijn zus samen met hen bij hun grootouders wonen, tot de echtgenote van zijn zus hen allemaal samen meenam naar Ethiopië. Ook daar woonden zij allemaal samen, tot de rest van het gezin een visum kreeg om naar België te komen.

Verzoeker heeft geen enkel ander familielid waar hij op zou kunnen terugvallen, behalve zijn oudere zus en diens gezin.

Hij heeft namelijk geen andere broers, zussen, ooms of tantes die de zorg voor hen zouden kunnen opnemen (zie stuk 8).

De enige persoon die nog voor hem kon zorgen, namelijk de echtgenoot van zijn zus, vertrok op 20 april 2017 met zijn kinderen richting België. Het gezin had echter geen andere keuze dan te vertrekken, gezien hun visum slechts voor een bepaalde termijn werd toegekend en anders dreigde te vervallen.

Zij besloten noodgedwongen om verzoeker achter te laten bij een Somalische vrouw die ze hebben leren kennen in Ethiopië, en daar ook nog wachtte op een beslissing in haar visumaanvraag. Ondertussen werd aan haar een visum voor de Verenigde Staten van Amerika toegekend, waardoor zij ook weldra het land zal verlaten. Verzoeker blijft bijgevolg alleen achter.

2.1.3. Schoonouders in Halgan. Hiiraan

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat "daarnaast verklaarde zijn zus, [O.D.A.], dd. 13.11.2015 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene bij haar schoonouders verbleef in

zijn geboortedorp te Somalië, hetgeen afbreuk doet aan de bewering dat betrokkene geïsoleerd zou leven. "

Verwerende partij baseert zich met die stelling op de situatie hoe zij was in november 2015, i.e. meer dan twee jaar geleden. Deze kan bezwaarlijk actueel worden genoemd en is niet representatief voor de situatie waarin verzoeker zich thans bevindt.

Zo is het overduidelijk dat verzoeker zich heden in Ethiopië bevindt, waar hij namelijk de visumaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij was hier onmiskenbaar van op de hoogte.

Verwerende partij was eveneens op de hoogte van het feit dat hij zich daar met de echtgenote en kinderen van zijn zus bevond, daar zij op hetzelfde ogenblik ook een visumaanvraag hebben ingediend. Daarnaast wist verwerende partij eveneens dat de rest van het gezin in april 2017 naar België reisde, gelet op het uitreiken van het visum én hun Belgische verblijfstitel.

Verwerende partij had eveneens moeten weten dat de schoonouders van verzoekers zus zich niet in Ethiopië bevonden, gelet op het feit dat zij géén visumaanvraag indienden om hun schoondochter te vervoegen. Het is bovendien onmogelijk voor verzoeker om zich opnieuw bij hen in Halgan te voegen (cf. infra puntje 3).

Mocht verwerende partij toch nog twijfels hebben omtrent overige familiale relaties of de actuele situatie had zij steeds om bijkomende inlichtingen kunnen verzoeken, quod non.

Het is dan ook overduidelijk dat de situatie ten tijde van verzoekers zus' asielaanvraag niet langer overeenstemt met de actuele toestand.

De harde realiteit is namelijk dat verzoeker zijn land verliet met zijn schoonbroer (die hij als vader beschouwt) en thans als vijftienjarige jongen moederziel alleen in Ethiopië is achtergebleven. Hij beschikt niet over de middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien en is volledig aangewezen op de steun van zijn zus en de goodwill van de mensen rondom hem in Addis Abeba.

Verwerende partij is op de hoogte (of diende redelijkerwijze te zijn) van deze schrijnende situatie. Desondanks besloot zij deze actuele toestand niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Dergelijke houding getuigt van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij, en is strijdig met bovenvermelde rechtsbepalingen.

2.2. Verwerende partij merkt eveneens op dat er geen bewijs voorligt dat verzoekers zus zijn (enige) financiële steun is, en dat er geen bewijs voorhanden is dat hij niet over andere familieleden zou beschikken die hem financieel kunnen ondersteunen.

Zoals hierboven opgemerkt heeft verzoeker geen andere familieleden meer die hem financieel zouden kunnen ondersteunen. Daarnaast is hij een vijftienjarige jongen die zich moederziel alleen bevindt in een land waar hij enerzijds niet over een verblijfsvergunning beschikt, en waarvan hij anderzijds niet eens de taal spreekt.

Niet alleen is het volstrekt onredelijk om in dergelijke omstandigheden van een vijftienjarige te verwachten dat hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien, maar daarnaast is het verzoeker ook niet toegelaten om te werken in Ethiopië. Hij werd volledig ondersteund door zijn zus en schoonbroer om in zijn levensonderhoud te voorzien. Ook nu na hun vertrek is hij compleet op hun steun aangewezen om te overleven, in het bijzonder nu de Somalische dame die hem helpt ook richting de Verenigde Staten zal reizen.

Verzoeker vraagt zich bijgevolg af welke familieleden hem zouden moeten ondersteunen volgens verwerende partij, en hoe hij in zijn levensonderhoud zou moeten kunnen voorzien indien zijn zus en diens echtgenoot hem niet zou helpen.

3. Ten slotte woonde verzoeker in november 2015 inderdaad bij de schoonouders van zijn zus in Halgan, Somalië. Dit gebied wordt echter gecontroleerd door Al Shabaab, waardoor het onmogelijk is voor verzoeker om daarnaar terug te keren.

Het nieuwste EASO-rapport van december 2017 (stuk 9) stelt het volgende met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Hiiraan :

' Recent security trends and violent incidents

During the reporting period of January 2016 to 31 August 2017, ACLED (758) has registered 292 incidents in Hiiraan, which resulted in an estimated 810 fatalities. The large majority of the incidents caused two or less fatalities. In 2016, there were 22 incidents with more than two fatalities per incident, causing an estimated 515 fatalities; in 2017 this was 22 incidents, causing an estimated 170 fatalities (759). In the two incidents mentioned below (Raso and Halgan, on 6 March and 9 June 2016 respectively), the count of fatalities raised to an estimated 398, amounting to nearly half of all fatalities registered during the reporting period.

Of several incidents the number of fatalities is not known, which is coded by ACLED as 10 fatalities. This occurred in 2016 in four cases, in 2017 in eight cases.

ACLED data	2016	Jan-31 Aug 2017	2016 – 31 Aug 2017
Region	incidents fatalities	incidents fatalities	incidents fatalities
Hiiraan	157 590	135 220	292 810

Hiiraan is affected by inter and intra clan fighting and a significant share of the recorded incidents are clan-related (760). Especially the rivalling Hawiye sub-clans, Jajele and Galja'el, have been involved in a range of killings (761).

Some examples of the most violent incidents:

On 6 March 2016, a US drone struck what was believed to be an AS training camp in Raso, Buulo Barde, reportedly killing 150 AS fighters (762).

On 9 June 2016, an AS car-bombing and subsequent raid on an ENDF/AMISOM base in Halgan, Buulo Barde district, resulted in many fatalities. ACLED number them with 248 (763). This incident is also reported by UN SEMG which mentions that at least 30 soldiers were killed, however, it is not made clear whether AS fatalities are included (764).

Besides the clan killings between the Hawiye sub-clans Jajele and Galja 'el, other recorded clan clashes have been reported between the Hawiye sub-clans Hawadle and Habr Gedir, the Hawiye sub-clans Murusade and Hawadle, between the Dir and Hawadle, between members of the Galje'el (Hawiye sub-clan) and between members of the Hawadle (Hawiye subclan) (765).

The deadliest clan clash reported in 2017 involved militias from Habr Gedir and Hawadle on 15 June 2017 in Banyaaaley, Belet Weyne district, resulting in 25 fatalities (766).

Violence against civilians

During the reporting period of 1 January 2016 to 31 August 2017, ACLED has categorised 47 incidents of violence against civilians in 2016 with an estimated 50 fatalities, and 39 incidents in 2017 (767). Some examples:

On 20 May 2017, Jajele militias attacked on the outskirts of Baar Gacanlaawe, killing four civilians. The militias also stole two herds of camels and abducted a child before escaping.

Galja el clan militias responded by heavy gunfire, severely injuring three Jajele militias (768).

On 10 July 2017, SNA soldiers opened fire against a civilian minibus, with an unknown number of fatalities (769). " (stuk 9, p.99-100)

Ook het CGVS erkent deze precare veiligheidssituatie en kent daarom de subsidiaire beschermingsstatus toe aan Somalische staatsburgers die uit deze regio afkomstig zijn, omdat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat inwoners uit deze regio een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade of omdat er een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het staat dan ook vast dat verzoeker afkomstig is uit een gebied van veralgemeend geweld. Bovendien is hij minderjarig en heeft hij geen familieleden die hem veilig zouden kunnen houden.

Artikel 3 EVRM voorziet: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. " Deze bepaling is één van de meest fundamentele waarborgen van een democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen elke vorm van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het gedrag van het slachtoffer, (vaststaande rechtspraak, zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218.)

Volgens uw Raad kan een weigering van een visum aan een persoon die zich bevindt in een situatie waarin hij of zij een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat, ook worden beschouwd als een ernstig nadeel dat mogelijks artikel 3 van het EVRM schendt (zie o.a. RvV 22 december 2011, nr. 72.489; RvV 9 februari 2012, nr. 74.796; RvV 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.74; RvV 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV 6 november 2014, nr. 132.877; RvV 18 maart 2015, nr. 141.227).

Rekening houdend met het bovenstaande is het volstrekt onredelijk en in strijd met bovenvermelde wetsbepalingen te verwachten dat verzoeker zou terugkeren naar Somalië.

Bovendien verblijft hij op dit ogenblik moederziel alleen in Addis Abeba, waar hij niemand heeft die voor zijn levensonderhoud kan instaan behalve zijn zus vanop afstand. Gezien hij illegaal verblijft in Ethiopië bestaat er bovendien een ernstig risico op refolement naar Somalië.

Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij in de bestreden beslissing.

Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering meent verzoeker dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekort schiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt dat zij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Waar verzoeker in eerste instantie kritiek levert op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen recht heeft op een visum gezinshereniging en aanvoert dat hij dergelijks ook niet gevraagd heeft, kan de Raad, gelet op de visumaanvraagformulier dat zich bevindt in het administratief dossier, de verwerende partij volledig volgen wanneer ze in haar nota opmerkt, *“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 10 augustus 2016 een visumaanvraag type D, gezinshereniging indiende bij de Belgische ambassade te Addis Ababa, teneinde zijn zus in België te vervoegen. Uit de visumaanvraag blijkt duidelijk dat deze gestoeld was op “family reunion”. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat bij het nemen van de beslissing geoordeeld werd dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Zoals verzoeker zelf opwerpt, werden de door hem opgeworpen elementen beoordeeld in het licht van een mogelijks humanitaire situatie, zodat hij geen belang heeft bij zijn kritiek.”*

2.4. De afhandeling van een aanvraag tot afgifte van een humanitair visum geschiedt binnen het volgende wettelijk kader waarnaar de bestreden beslissing verwijst:

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

2.5. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de beslissing om geen humanitair visum af te leveren baseert op de volgende overwegingen:

- (a) Verzoeker bewijst niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon.
- (b) Verzoeker legt geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij aldaar geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen.
- (c) De authenticiteit van verzoekers geboorteakte opgesteld door de lokale overheid te Mogadishu op 21 mei 2003, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district Buloburde waarin geattesteerd wordt dat verzoekers vader en moeder op 18 juni 2003 gestorven zijn, kan niet geverifieerd worden, net zo min als de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld.
- (d) Verzoeker legt geen bewijs neer dat het ouderlijke voogdijschap over hem na de dood van zijn ouders op zijn zus werd overgedragen.
- (e) Verzoeker toont niet aan dat hij geïsoleerd zou leven en geen familieleden meer zou hebben die voor hem kunnen zorgen. Zo legt verzoeker geen bewijzen voor dat er geen biologische familieleden/verwanten van hem meer in leven zijn.
- (f) Verzoekers zus verklaarde op 13 november 2015 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker bij haar schoonouders verbleef in zijn geboortedorp te Somalië, hetgeen afbreuk doet aan de bewering dat hij geïsoleerd zou leven.
- (g) Verzoeker toont niet aan dat zijn oudere zus zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt.

2.7. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift – de bestreden beslissing niet louter en alleen baseert op de vaststelling dat er geen gelegaliseerde documenten werden overgemaakt. Verzoeker ontvouwt in zijn verzoekschrift een hele uitleg over het feit dat het nagenoeg onmogelijk is om Somalische documenten van de burgerlijke stand voor te leggen en dat het zo goed als onmogelijk is om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen. Echter zelfs indien verzoeker kan worden gevolgd in dit betoog – verwerende partij ontkent dit niet in haar nota – dan kan dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Blijven immers nog over, motieven (a) en (g) alsook (d) en voorts ook (e) en (f) die de bestreden beslissing kunnen schragen.

2.8. De Raad kan het bovendien niet nalaten op te merken dat verzoeker er wel in geslaagd is om in Mogadishu bepaalde akten van de burgerlijke stand vast te krijgen. Verzoeker betoogt dat daar een huwelijksakte en een overlijdensakte kunnen worden verkregen, maar toont niet aan dat daar geen bewijs van overdracht van ouderlijk voogdijschap kan worden verkregen. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat het *“al helemaal onmogelijk [is]”* om dit te verkrijgen. Dezelfde vaststelling geldt voor het feit dat verzoeker er wel in slaagt overlijdensakten van zijn ouders in bezit te krijgen maar niet overlijdensakten van andere familieleden om zijn betoog kracht bij te zetten dat er geen andere familieleden zijn die voor hem kunnen zorgen. Verzoeker geeft ook geen uitleg over zijn familiale stamboom en over het wedervaren van zijn familieleden, wat minstens kan worden verwacht van een vreemdeling die voorhoudt geen andere familieleden te hebben die voor hem kunnen zorgen. Verzoeker kan niet redelijkerwijze verwachten dat de verwerende partij hem een humanitair visum toekent louter op basis van zijn verklaringen dat hij *“zolang hij zich kan herinneren werd opgevoed door zijn zus”* en hij geen enkel ander familielid heeft waarop hij kan terugvallen.

2.9. Specifiek toont verzoeker ook niet aan dat hij niet zou kunnen terugvallen op de schoonouders van zijn zus in Somalië die hem opvingen in zijn geboortedorp. Verzoeker kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het feit dat hij thans in Ethiopië verblijft. Immers blijkt uit het visumaanvraagformulier dat hij in Ethiopië verblijft op basis van een Ethiopisch visum dat geldig is tot 22 oktober 2016. Verzoeker is karig met informatie waarom hij niet kan terugkeren naar Somalië naar de schoonouders van zijn zus, minstens toont hij niet aan dat deze schoonouders actueel nog in een risicogebied in Somalië zouden vertoeven. Hij toont ook niet aan dat ze niet samen met hem in Ethiopië vertoeven. Het is niet omdat zij geen visumaanvraag hebben ingediend om verzoekers zus te vervoegen dat zij niet in Ethiopië verblijven. En als dit niet het geval mocht zijn, toont verzoeker evenmin aan waarom ze geen visum zouden kunnen verkrijgen voor Ethiopië, net zoals hij dit zelf heeft verkregen. Hij toont ook niet aan of hij überhaupt zomaar in Ethiopië kan vertoeven na het verstrijken van het visum waarvan hij gewag maakt in zijn visumaanvraagformulier en ondertussen niet teruggekeerd is naar Somalië, hetzij naar de schoonouders van zijn zus, hetzij naar andere familieleden. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij moederziel alleen in Ethiopië verblijft. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat de *“Somalische dame”* die hem in Ethiopië heeft bijgestaan tot nog toe, *“richting Verenigde Staten”* zal vertrekken. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij in Addis Abeba volledig is aangewezen

op de steun van zijn zus en schoonbroer om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verder valt het op dat verzoeker het belang onderstreept van de verklaringen die zijn zus heeft afgelegd in het kader van haar asielpprocedure maar dat wanneer de verwerende partij zich baseert op verklaringen van verzoekers zus over het feit dat verzoeker bij haar schoonouders verbleef, verzoeker dit relateert door te stellen dat het verklaringen zijn van meer dan twee jaar geleden, waardoor ze niet meer representatief zouden zijn. Verzoeker stelt dat het aan de verwerende partij is om bijkomende inlichtingen te vragen over de actuele situatie en over de familiale relaties, maar hierin kan hij niet worden gevolgd. De bewijslast ligt bij de aanvrager en het is niet aan de verwerende partij om zelf verzoekers stamboom te gaan onderzoeken of na te gaan wat de actuele situatie is op familiaal vlak. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat hij hieraan niet heeft voldaan.

2.10. Verzoeker verwijst naar artikel 12 bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat zij naar analogie dienen te worden toegepast op zijn geval, maar daarvoor ontbreekt de wettelijke basis. Verzoeker is geen familielid zoals bedoeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en kan zich dus niet beroepen op artikel 12 bis, §§ 5 en 6 van deze wet. Bovendien tonen zoals reeds gezegd een geboorteakte en overlijdensakte niet aan dat verzoeker niet zou kunnen terugvallen op andere familieleden of op de schoonouders van zijn zus. Evenmin tonen voormelde documenten of verklaringen die zijn zus heeft afgelegd in het kader van haar asielpprocedure aan dat zij verzoekers enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt. Zij kunnen dan ook niet worden aanvaard als begin van bewijs van verzoekers precare positie waarop hij zich beroept. Het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers zus heeft erkend als vluchteling houdt bovendien ook niet in dat ál haar verklaringen, zoals deze die ze heeft afgelegd over haar familiale situatie bij het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift), voor waar dienen te worden aangenomen. Dit blijkt alleszins niet uit de beslissing tot erkenning van vluchteling van verzoeksters zus van 7 april 2016 die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad merkt aan de hand van het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal bovendien nog op dat verzoekers zus op de vraag waarom ze zoals haar echtgenoot niet ergens onderdook, verklaard heeft, *“Ik heb geen andere familieleden in Beledweyn”* (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift, p. 40). Hieruit kan niet afgeleid worden dat er geen familieleden elders in Somalië wonen.

2.11. Verzoeker beroept zich voorts op artikel 3 van het EVRM en gaat uitgebreid in op de veiligheids-situatie in Somalië in de streek waar de schoonouders van zijn zus wonen. Daargelaten de vraag of een loutere visumweigering en/of het betekenen ervan, bij een redelijk invulling van de begrippen “gezag” en “controle” in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM, als een uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in zijn rechtspraak reeds het volgende heeft gesteld:

“Nor is there any support in the Court’s case-law for the applicant’s argument that the State’s obligations under Article 3 require it to take this Article into account when making adverse decisions against individuals, even when those individuals are not within its jurisdiction.

27. There is support in the Court’s case-law for the proposition that the Contracting State’s obligations under Article 8 may, in certain circumstance, require family members to be reunified with their relatives living in that Contracting State. However, that positive obligation rests, in large part, on the fact that one of the family members/applicants is already in the Contracting State and is being prevented from enjoying his or her family life with their relative because that relative has been denied entry to the Contracting State (see, for instance, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above). The transposition of that limited Article 8 obligation to Article 3 would, in effect, create an unlimited obligation on Contracting States to allow entry to an individual who might be at real risk of ill-treatment contrary to Article 3, regardless of where in the world that individual might find himself.” (EHRM 28 januari 2014, nr. 11987/11, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, §§26-27, onontvankelijkheidsbeslissing).

2.12. Het EHRM benadrukt dus dat in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM er geen enkele positieve verplichting voor Staten is om vreemdelingen die zich elders bevinden, op hun grondgebied toe te laten. Uit artikel 3 van het EVRM vloeit dus geen verplichting tot visumafgifte voort.

2.13. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker artikel 3 van het EVRM heeft ingeroepen in het kader van zijn visumaanvraag. Van een asielaanvraag is al helemaal geen sprake. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op basis van de bronnen die hij thans aanhaalt, bij zijn visumaanvraag heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij

dat de algemene veiligheidssituatie in de streek van herkomst dermate precair is dat een visumweigering een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben. Een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.14. Concluderend dient de Raad te stellen dat de verwerende partij noch op kennelijk onredelijke wijze noch op onzorgvuldige wijze noch in strijd met artikel 3 van het EVRM gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die ze heeft bij de beoordeling van een aanvraag tot afgifte van een humanitair visum. Ook al kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat het verkrijgen van Somalische akten van de burgerlijke stand en de legalisatie ervan een nagenoeg onmogelijke opdracht vormt, kan hij niet van de verwerende partij verwachten dat ze zijn verklaringen voor waar aanneemt en op basis hiervan een humanitair visum toekent. Zelfs indien verzoekers geboorteakte en de overlijdensakte van zijn ouders zouden zijn gelegaliseerd, toont dit nog niet aan dat hij volledig geïsoleerd leeft en niet meer kan terugvallen op andere familieleden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er geen enkel familielid voor hem kan zorgen en toont op geen enkele wijze aan dat zijn oudere zus zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt. Verzoeker laat dit laatste motief zelfs totaal onbesproken. De Raad kan het gelet op dit alles dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM voorziet: (...).

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

Indien uit de feiten blijkt dat er een gezinsleven bestaat, bestaat er onder artikel 8 EVRM een negatieve verplichting voor de Lidstaten om zich te onthouden van elke disproportionele inmenging. Ook bestaan er positieve verplichtingen waarbij de overheid moet streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge. Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat verwerende partij niet twijfelt aan de familieband tussen verzoeker en zijn oudere zus in België.

Het is echter niet omdat artikel 10 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, dat de toepassing van het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM verhindert wordt.

Tussen minderjarige en meerderjarige broers kan er sprake zijn van een effectief gezinsleven en een wederzijdse band van afhankelijkheid. Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een visum enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving (zie bvb. EHRM, Sen vs. Pays-Bas, 21 december 2001, §31). De overheid heeft een positieve verplichting om een juist evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de gemeenschappelijke belangen van de maatschappij.

In elk geval nopen de omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden, tot een exceptionele behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat “[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. ”

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat “gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten. ”

Ook de Europese Commissie besluit in die zin: "Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden." (De mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (COM2014 210 Final) van 3 april 2014, p. 21.)

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland (zie bijvoorbeeld EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, §73-75); EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54).

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen.

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat:

« the strict interpretation of the family definition (...) is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement. » « Besides the notion of the nuclear family; UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit»(UNHCR, *Refugee Family Reunification - UNHCR 's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, p. 7-9, <http://www.unhcr.org/c-gi-bin/texis/vtx/refworld/rvmain?page=search&docid=4f55elcf2&skip=0&querv=green> paper family reunification.)

In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van "niet in artikel 4 genoemde gezinsleden". Het begrip "afhankelijkheid" is de doorslaggevende factor.(Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 03.04.2014, p. 22.)

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie.(Naar analogie van HvJ, C-316/85, *Lebon*, 18 juni 1987, punten 21-22; HvJ, C-200/02, *Zhu en Chen*, 9 oktober 2004, punt 43; HvJ, C-1/05, *Jia*, 9 januari 2007, punten 36-37; en HvJ, C-83/11, *Rahman e.a.*, 5 september 2012, punten 18-45; HvJ, C-356/11 en C-357/11, *O. & S.*, 6 december 2012, punt 56.) Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.(Naar analogie van HvJ, C-83/11, *Rahman e.a.*, 5 september 2012, punt 23.)

De Europese Commissie stelt aldus vast dat : "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.

In casu is er zeker sprake van een sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn zus. Verwerende partij voert echter geen enkel onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Zoals supra aangetoond heeft verzoeker wel degelijk aannemelijk gemaakt dat zijn oudere zus in België samen met haar gezin de enige nog levende familieleden zijn die hij heeft en waar hij zich op veilige

wijze bij zou kunnen vestigen. De sterk afhankelijke familieband blijkt duidelijk uit het dossier, waardoor verwerende partij deze in rekening had moeten brengen bij de beoordeling van de aanvraag, quod non. Verzoeker werd opgevoed en grootgebracht door zijn oudere zus. Mevrouw [A.O.D.] is niet enkel zijn zus, maar vervult ook de moederrol in zijn leven. Haar echtgenoot beschouwt verzoeker als zijn zoon. Verzoeker maakt al jaar en dag deel uit van het gezin van zijn zus en is volledig afhankelijk van hun ondersteuning om te overleven, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Zowel de materiële als affectieve afhankelijkheid van zijn oudere zus is aldus vastgesteld. Indien de jongen van amper 15 jaar niet wordt herenigd met zijn oudere zus, brengt dit onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM mee.

Verwerende partij diende daarbovenop in rekening te brengen dat er in casu een onoverkomelijk obstakel bestaat om het gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst. De oudere zus van verzoeker, die de ouderlijke zorg na het overlijden van de ouders heeft overgenomen, verblijft in België onder een statuut van internationale bescherming. Haar vluchtelingenstatuut impliceert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, Somalië, omdat zij er wordt vervolgd. Het familieleven tussen verzoeker en zijn oudere zus kan dus niet meer worden uitgeoefend in Somalië.

Hoewel dit volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, n° 504355/99, §39; EHRM, Antwi e.a. t. Noorwegen, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, Tanda- Muzinga t. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Daarnaast kan men ook onmogelijk van verzoekers zus verwachten zich te hervestigen in Ethiopië. Zij heeft eindelijk rust gevonden in België en is volop bezig haar leven hier herop te bouwen. Bovendien beschikt zij noch haar broer in Ethiopië over een verblijfsvergunning.

Ook de beoordeling van de aanwezigheid van familiesleden in het land van herkomst is manifest foutief en vindt geen steun in het administratief dossier. Enkel de ouders van verzoekers schoonbroer bevinden zich nog in Somalië, en alleen al gelet op de ernstige veiligheidssituatie (cf. supra) is het onmogelijk dat zich bij hen zou kunnen voegen. Alle overige familieleden zijn overleden of bevinden zich in België.

Hoewel er geen bewijs voorligt van de (effectieve) financiële steun van verzoekers zus, maakt verwerende partij een volledig foutieve inschatting van de afhankelijkheidsrelatie. Het begrip afhankelijkheid mag namelijk niet te strikt worden opgevat. In deze zin benadrukt de Europese Commissie uitdrukkelijk dat er sprake kan zijn van afhankelijkheid tussen broers die geen ouders meer hebben. Ook komt niet alleen financiële, maar ook emotionele afhankelijkheid in aanmerking. Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekers zus de enige persoon is die de zorg voor verzoeker zou kunnen opnemen. Er is dus wel degelijk sprake van een sterk emotionele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn oudere zus in België en andersom. Ook dit element wordt door verwerende partij niet in aanmerking genomen.

Op al deze punten schat verwerende partij het gezinsleven van verzoeker en zijn broers, alsook haar eigen verplichtingen onder artikel 8 EVRM, verkeerd in. Zij heeft ook op dit vlak de beslissing onzorgvuldig voorbereid en een totaal onredelijke positie ingenomen ten opzichte van de stukken in het administratief dossier. Daarom schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, de haar opgelegde motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.”

2.16. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.17. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.18. Het wordt niet betwist dat verzoeker de broer is van O.D.A., die in België werd erkend als vluchteling. Evenwel, een biologische band volstaat op zich niet om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het EHRM valt de relatie tussen verzoeker en zijn meerderjarige zus in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn

omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden.

2.19. De Raad dient echter vast te stellen dat dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet blijken uit het administratief dossier – waarnaar verzoeker nochtans verwijst zonder in dit verband details te verstrekken – en evenmin worden aangetoond door verzoeker. Verzoeker gaat niet in concreto in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op geen enkele wijze aantoont dat zijn oudere zus zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt.

2.20. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de verwerende partij rekening moest houden in haar beslissing. Verzoeker beweert wel dat er sprake is van een sterk afhankelijke gezinsband en dat dit zowel een materiële als een affectieve afhankelijkheid van zijn zus betreft, maar toont dit niet aan. Het blijkt niet dat de banden tussen hem en zijn meerderjarige zus dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Bijgevolg kan verzoeker ook niet verwachten dat er op dit vlak in de bestreden beslissing nog een verdere belangenafweging diende te worden gemaakt.

2.21. Verzoeker geeft ook toe dat er geen bewijs voorligt van een effectieve financiële steun door zijn zus. Verzoeker haalt aan dat de afhankelijkheidsrelatie niet te strikt mag worden opgevat en verwijst naar allerhande bronnen om zijn betoog kracht bij te zetten, maar te dezen dient de Raad op te merken dat het vertrekpunt van de redenering is dat er sprake is van afhankelijkheid tussen broer en zus indien de ouders overleden zijn, doch te dezen dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat ze zouden zijn overleden aangezien de betrokken documenten niet werden gelegaliseerd. Van verwerende partij kan voorts niet worden verwacht dat zij een afhankelijkheidsrelatie onderkent louter en alleen op basis van verklaringen. Het komt de Raad voor dat het niet onoverkomelijk is voor verzoeker om minstens in concreto aan te tonen dat zijn oudere zus zijn enige financiële of emotionele steun is en dat hij op regelmatige en vaste basis contact met haar onderhoudt. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij zich enkel zou fixeren op financiële steun van zijn zus aangezien in fine van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker niet aantoont dat zijn zus zijn *“enige (financiële) steun is”*.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.22. In een derde middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 3, 4 en 12 van het IVRK, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 bis van de Grondwet.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 3 van het IVRK voorziet dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. ”

Artikel 4 IVRK voorziet dat de Lidstaten ervoor moeten zorgen dat de rechten voorzien in het Verdrag in werkelijkheid kunnen worden omgezet. Op grond van artikel 12 IVRK zijn Lidstaten verplicht rekening te houden met de mening van het kind in elke procedure die het kind aanbelangt.

Ook artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in een recent arrest, Jeunesse t. Nederland, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5, 5 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid, Handvest van de grondrechten van de EU, artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen.

De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn. (EHRM, Popov vs. Frankrijk, n° 39472/07, § 139, 19 januari 2012 ; EHRM, Berisha vs. Zwitserland, n° 948/12, §49, 30 juli 2013 ; EHRM, Tanda- Muginza vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 67 en 76 en EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §45 en 56.) Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de

behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging. (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, Brussel, 03.04.2014, COM(2014) 210 Final, p. 26.) De rechtspraak van het Hof van Justitie heeft daarnaast erkend dat kinderen, voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid, dienen op te groeien in een gezinsomgeving. EHJ, C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punt 57; zesde overweging van de aanhef van het Verdrag voor de rechten van het kind.)(Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines.» (EHRM, Mamousseau en Washington vs. France, 6 december 2007, §67)

Gelet op alle omstandigheden die hierboven werden uiteengezet kan onmogelijk worden volgehouden dat het in verzoekers belang is om als vijftienjarige jongen alleen in Ethiopië achter te blijven, zonder enige ondersteuning ter plaatse. Daarnaast is er niemand in het herkomstland die voldoende de zorg voor hem zou kunnen opnemen én kan hij niet terugkeren naar oorlogsgebied.

Verwerende partij deed niet de minste moeite om het hoger belang in rekening te brengen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er enig onderzoek naar werd verricht. Om deze redenen schendt verwerende partij de bovenstaande wettelijke bepalingen die het principe van het hoger belang van het kind vooropstellen.”

2.23. Kernbetoog van verzoeker is dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind niet vooropgesteld heeft. Verzoeker preciseert dat het onmogelijk in het belang kan zijn van een kind om hem alleen in Ethiopië achter te laten en dat er niemand is in het herkomstland die de zorg voor hem kan opnemen en dat hij niet kan terugkeren naar oorlogsgebied.

2.24. Er kan te dezen worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Hieruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij (financieel) afhankelijk is van zijn in België verblijvende zus, dat hij niet heeft aangetoond dat hij moederziel alleen is in Ethiopië en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij in Somalië geen familieleden meer zou hebben die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen. De bestreden beslissing dwingt verzoeker ook niet terug te keren naar oorlogsgebied. Een schending van het belang van het kind kan dan ook niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA